

ANNUAL COMPETITION FOR ESSAY WRITING IN DANISH LANGUAGE

The annual competition for essay writing in Danish language has been organized since 2015 by the “Hans Christian Andersen Centre for Research and Information” at Sofia University “St. Kliment Ohridski”, the Embassy of Denmark in Sofia and the Danish Agency for Culture and Palaces (Slots- og Kulturstyrelsen).

Every year the students from the Department of German and Scandinavian Studies who study Danish language and culture participate in the competition. The aim is to encourage students to apply their Danish language skills in a different context, broaden their perspectives and motivate them to learn even more about Denmark’s language, culture and history.

This year’s essay competition was entitled “Hvordan skabes tillidsbroer?” – “How do we create bridges of trust”, commemorating the 90th anniversary of the initiation of the diplomatic relations between Bulgaria and Denmark.

The first prize was awarded to Magdalena Petkova, who is a 3rd year student (Scandinavian Studies programme) and the Special prize of the Danish ambassador was awarded to Daniel Theoharov, 4th year student (Scandinavian Studies programme).

Hvordan skabes tillidsbroer?

Magdalena Petkova

3rd year, Scandinavian Studies programme: 1st prize

Tillid – substantiv; stærk følelse af at kunne tro på, stole på eller regne med nogen eller noget. Dette står i ordbogen. Denne betydning kender vi. Det er let at tjekke, hvad ordet betyder, men hvor mange af os kender virkelig følelsen af tillid? Hvor mange af os kan stole på nogen eller noget? Hvis man tænke lidt over det, vil man måske indse at alt i denne verden er bygget på tillid. Alt, lille eller stort. Men tillid er et menneskeligt træk, og det er os, der har ansvar for at skabe tillidsbroer.

Jeg har hørt før at gensidig tillid er vigtigere end gensidig forståelse, for vi lever i en verden, fuld af forskellige meninger, og her er det ikke så vigtigt at forstå hinanden, men at vise respekt for andres synspunkter. Dette er definitionen på tillid for mig – at være modig nok til at lukke andre ind i din verden, og tro at de vil vise respekt for den; at åbne mig for verden uden frygt for, at nogen vil ødelægge den. Jeg behøver ikke at forstå alle, jeg har behov for at vide at i den anden ende af broen er der nogen, der støtter mig. Dette er tilliden – støtte og respekt.

Det som mange ofte glemmer, er at tillid er gensidig. Der skal to mennesker til at skabe et stærkt forhold, men der skal også to mennesker til at bevare dette forhold. Og hvis man vil have tillid, så skal man vise tillid. Så enkelt er det! Det er derfor skandinaverne har så velfungerende samfund – de stoler på andre mennesker, og de ved, at deres medmennesker også gør det.

Og her vil I spørge igen – Hvordan skabes tillidsbroer? I forventer sandsynligvis et meget langt og kompliceret svar, men sandheden er meget enkel. Vi skaber tillidsbroer når vi åbner vores hjerte for andre, når vi viser dem at vi bryder os om dem; når vi respekterer deres fortid, nutid og fremtid. Jeg vil ikke tale om politik og tillid mellem lande – alt dette er en konsekvens af den tillid, som folk har til hinanden. Jeg vil tale om forholdene mellem mennesker, og hvordan de har magten til at påvirke alt omkring os.

Med andre ord er det os, mennesker, som er tillidens kerne. Det hele starter med os og vores ønske om at bygge, at støtte, at hjælpe. Så lad andre se din verden, lad andre være en del af den! Sådan skabes den stærkeste tillidsbro.

Historien om herskerens søn

Daniel Theoharov

4th year, Scandinavian Studies programme: Special prize

Der var en gang et land. I dette land levede menneskerne et enkelt liv, og de var glade for det. Landet fandtes slet ikke på noget verdenskort. Og landets indbyggere var glade for det. Og de elskede alle deres traditioner – deres lange, silkebløde, farverige dragter, de bar med stolthed og hengivenhed. Deres køkken var de godt tilfredse med, for de var også beskedne, for det var en anseelig del af deres kultur at en person skulle repræsentere sig på den lempeligste måde muligt – med hver sin handling. Alle arbejdede hårdt og grinede helhjertet.

I landet var der kun én herre og alle dem, han regerede over, var glade for ham, for han gjorde alt inden for sine muligheder og kundskaber for sit folk. Som en monarkisk tronfølger var han vel bevidst om landets tidligere herskeres arv og kampe, både inden og uden for landet. Derfor så var det bestemt ved lov at ingen rejse ud af landet ville være tilladt for nogen. Og selve naturen virkede til at være enig i det. Vandet hvirvlede på sådan en måde at ikke noget skib nogensinde ville nå dette ørige. Og alle var glade for det.

Skæbnen havde måske andre planer. For herskeren fik en søn. Sønnen voksede op til at blive den mest underlige person der nogensinde var født i dette land. Han var frisindet – mere end andre folk, og nysgerrig – mere end alle andre. Kvinderne især var betagne af ham. Thi han var mystisk, spontan, og elskede alle kvinder tilbage. Sønnen var ingen ligeglad med. Alle havde noget at sige om ham, og det skulle de – tale om ham – mindst en gang om dagen, med stor interesse og tvetydighed. Mændene i riget kunne ikke rigtigt udstå ham. For han arbejdede ikke. Og eftersom han var herskerens søn – deres elskede herres søn. En skuffelse anså de ham som, når det gjaldt alle deres traditioner. Ingen mand kunde derimod benægte hvor godt han kunne lave mad, og hvor imponerende han herskede over katanasværdet. Det burde adelsmændene kunne – i varierende grad – for det indgik i landets traditioner, at de mere velhavende også burde være fremragende og fortræffelige i deres forhold og opførsel. Og det var de – allesammen. Elskværdige eksempler på veltalenhed, kampduelighed og viden – for hele riget at skue.

Sønnen, når det angik katana sværden, var dog helt ubesejret. Alle plejede at vide alt i riget, ikke fordi det var særskilt lille. Ingen vidste faktisk hvor langt og stort det var, for der var ikke nogen som kunne sammenligne det med andre lande. Netop det havde sønnen lyst til at gøre – han elskede sit land, men var besat af ideen om at rejse ud. Og det havde han prøvet at gøre – mange gange. Malstrømmene der omgav øriget bragte ham hver gang tilbage.

Derfor var han blevet oprørsk i sin opførelse over for sin far – han plejede at besøge slottets fæstning en gang om måneden, og bare for at skændes med alle sine fars rådgivere, de mindede ham altid om at det ikke var nødvendigt at åbne landet for verden, og at alle folk var glade, og at der ikke var konflikter af præcis den grund at de ikke havde bestemt sig for at gøre lige det.

En gang forsvandt sønnen, ingen vidste hvad der var sket med ham, og alle håbede at han bare var gået væk for at vandre mellem de forskellige provinser eller i de formodentligt skovklædte vildmarksområder, hvor folk sædvanligvis ikke turde at bevæge sig hen.

En del antog til og med at vandet endelig havde vundet over ham ved et af hans forsøg på udflugt.

Og tiden gik, og herskeren blev syg. Eftersom han var en ærlig magthaver, så tog han beslutningen at ikke skjule nyheden om sin overhængende død fra sit folk. Han var overbevist om at han kunne stole på sit folks disciplin – hvilket først og fremmest viste sig velfortjent. Der opstod ingen panik for alle var overbeviste om at deres herre var vis og pålidelig i alt han besluttede. De kongelige rådgivere var derimod ikke så rolige, for landet havde lovligt set altid været et monarki. Og deres monark var i gang med at falde i evig søvn. Og der var overhovedet ikke nogen efterfølger i syne.

Kongen håbede og bad til alle de guder, som hans egne forældre havde fortalt ham om i hans barndom.

Og hans bønner blev til virkelighed – hans søn kom endelig tilbage. Og han fortalte sin far og alle de rådgivere som han var vokset op ved at lære af – om hvor han var rejst hen, og om hvor han havde været. Alle tilhørere blev forbavsede. I nogle år havde han vandret ud og set næsten alting under solen. Han blev af en gigantisk orm bragt hen til et undervandsland og mødte fiskefolk. Han havde fundet en vidunderlig strøm som hver måneformørkelse brister ud af skyerne og leder over til et utroligt stort land der flyder deroppe. Han havde kæmpet mod og var blevet venner med pirater og kæmper, han havde elsket med havfruer og fundet en pæn og rar kvinde, hvis drøm det altid havde

været at rejse til det mystiske ørige, som til og med de bedst forberedte og mest søstærke eventyrere aldrig havde kunnet nå. Hun havde også givet sønnen to børn – en pige og en dreng.

Der varede lidt længe indtil herskeren endelig fandt mod til at forklare for sin søn at han var på vej til at forlade denne verden for at rejse til en anden. Sønnen blev trist. Under sin færd havde han altid følt at noget ikke var som det skulle være når det gjaldt deres elskede land.

Ved sin faders begravelse – der var offentlig, så alle kunne sige farvel til herren – græd han ikke. Rådgiverne havde sagt til ham at det ville blive forventet af ham at han holdt tale. Det gjorde han dog ikke, han smilede bare og satte sig ned på det sted, hvorunder hans far to meter nede lå begravet. Og sønnen tog en pose med madvarer frem og begyndte at lave sin fars yndlingsret. Alle var chokerede. De fleste kunne ikke holde dette syn ud og vendte sig om, uden dog at gå – for deres afdøde monarks skyld. De aristokratiske damer og herrer måtte forstå at landet præcis i dette øjeblik havde fået en ny hersker. En lige så elskværdig som den tidligere. Alle samlede sig og satte sig ned omkring ham. Og de sang, og de græd, og de berømmede og hyllede deres nye leder og den kongelige familie. De hældte risbrændevin over den afdødes grav og bad til guderne om at han ville få en spændende efterlivsrejse. Denne dag tog de afsked, denne dag skulle mindes og de ville altid huske den.